

وَهُوَ
وَاقِعٌ
بِهِمْ
وَالَّذِينَ
اَمَنُوا
وَعَمِلُوا
الصَّالِحَاتِفِى
رَوْضَاتِ
الْجَنَّاتِ
لَهُمْ مَا
يَشَآؤُنَ
عِنْدَ
رَبِّهِمْ
ذَلِكَ هُوَ
الْفَضْلُ
الكَبِيرُ “Sen,
zalimlerin yaptıkları şeyler tepelerine inerken bu yüzden korku ile titrediklerini
göreceksin. İnanıp yararlı işler yapanlar da cennet bahçelerindedirler. Onlar
için Rableri katında diledikleri her şey vardır. İşte bu büyük
lütuftur.” İnanıp iyi işler yapanların cennetlik olduklarını haber verirken bu
âyette inanıp iyi işler yapmanın karşılığının cennetle müjdelenmek olduğunu beyan
etmektedir. Ayrıca Hz. Peygamber’den risalet gibi önemli ve ağır bir görevin
karşılığında “yakınlara sevgi”den başka bir şey istenmediğini hatırlatılmaktadır. Bu
öyle bir istektir ki bunun faydası ve ecri öncelikle insanın kendi nefesine
dönmektedir. Bu itibarla biz müminlerin inanç, ibadet ve sosyal hayatlarında
esas olan, sevgi ve saygıdır. Sevgi ve saygının olmadığı yerde ne imanda samimiyet ne de
ibadette başarı ve kazanç söz konusu olur. Kul, Allah’a severek inanmalıdır.
Zira bize en yakın olan, bizi yaratıp bize şahdamarımızdan daha yakın olan Allah’tır.
Nitekim Kâf Sûresi 16. âyette şöyle buyurulmaktadır:
وَلَقَدْ
خَلَقْنَا
اْلاِنْسَانَ
وَنَعْلَمُ
مَا
تُوَسْوِسُ
بِهِ
نَفْسُهُ
وَنَحْنُ
اَقْرَبُ
اِلَيْهِ
مِنْ حَبْلِ
الْوَرِيدِ
“Andolsun, insanı biz yarattık ve nefsinin ona verdiği vesveseyi de biz biliriz.
Çünkü biz ona şah damarından daha yakınız.” Bu itibarla yakınlara
sevgi beslemekten amaç, öncelikle Allah’ı sevmek olmalıdır. Allah’ı
seven, Allah’ın elçi olarak seçip gönderdiği Peygamberine uymalı ve
O’nu da sevmelidir قُلْ اِنْ

كُنْتُمْ
تُحِبُّونَ
اللهَ
فَاتَّبِعُونِى
يُحْبِبْكُمُاللهُ
وَيَغْفِرْ
لَكُمْ
ذُنُوبَكُمْ
وَاللهُ
غَفُورٌ
رَحِيمٌ “De ki: “Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyun ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Çünkü Allah çok bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Âl-i İmrân, 3/31). Mümin, Allah’ı ve Peygamberini kendi nefsinden ve dünyadaki her şeyden aziz bilmelidir. Bu itibarla bu âyette risalet görevinin ecri, bu görevin ve ona imanın gereği olan sevgi olarak zikredilmiştir. İnsan, sevmediği bir şeye gönülden boyun eğip inanmaz. Hz. Peygamber’i sevmek aynı zamanda O’nun ailesini ve yakınlarını da sevmeyi gerektirir. Genel anlamda Peygamber Efendimizin yakını olmak, onun peygamberliğini kabul edip yolundan giden her kimseyi kapsar. Bu itibarla bütün Müslümanlar kardeş, akraba ve birbirlerinin yakınlarıdır. Onlar inançlerinin gereği olarak birbirlerini severler. Hadis-i şerifte buyurulduğu gibi إِنَّ
الْمُؤْمِنَ
لِلْمُؤْمِنِِ
كَالْبُنْيَانِ، يَشُدُّ
بَعْضُهُ
بَعْضًا “Müminler bir binanın yapı taşları gibidirler; birbirlerine destek olurlar” (Buharî, “Salât", 88). Demek ki genel anlamda “yakınlara sevgi" Allah’ı, peygamberi ve müminleri kapsamaktadır. Peygamber Efendimizin risalet görevine karşılık olarak bizden istediği tek şey “sevgi"dir. “Yakınlara sevgi" özel anlamda ise Hz. Peygamber’in ehl-i beytine yani hane halkına duyulması gereken sevgidir. Buna, özellik, Hz. Peygamber’in sevgili kızı Hz. Fatıma, damadı ve amcasının oğlu Hz. Ali ve onların yavruları olan sevgili torunları Hasan ve Hüseyin efendilerimiz dâhildir. Tarihte cereyan eden acıklı hadiseler Müslümanların bağrında onulmaz derin yaralar açmıştır; bu öyle bir acı ve kederdir ki aynı zamanda Müslümanların ehl-i beyt sevgisini kat kat artırmıştır. Bu özel ve genel anlamla birlikte Allah’a itaat eden her mümin, Vâkı’a suresinin 10 ve 11. âyetlerinde belirtildiği gibi وَالسَّابِقُونَ
السَّابِقُونَ - اُولَئِكَ
الْمُقَرَّبُونَ “(İman ve amelde) öne geçenler ise (Ahirette de)

“ne geccedilerlerdir. İŖte onlar (Allah’a) yaklaŖtırılmıŖ kimselerdir.” “mukarrebler”den yani, yakınlardan sayılır. Bu itibarla risalet görevine karŖılık Peygamberimizin talebi, müminlerin Allah’ı, Peygamberi, Peygamber’in ehlini ve Allah’a yakın olanları sevmekten ibarettir. Bu aynı zamanda sevginin dinimizdeki önemini, yerini ve gücnü göstermektedir. Dr. Bunyamin OKUMUŖ

[islam ve Hayat,Güncel Vaaz ve Hutbeler](#)